

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 918/2017
19.09.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Јанковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 919/16 од 08.12.2016. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 135/17 од 10.05.2017. године, у седници већа одржаној дана 19.09.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Јанковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу К 919/16 од 08.12.2016. године и Вишег суда у Крагујевцу Кж1 135/17 од 10.05.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу К 919/16 од 08.12.2016. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. у вези члана 33. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци и због кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 1. КЗ за које му је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године која ће се извршити по правноснажности пресуде и то у просторијама у којима окривљени станује, уз примену електронског надзора, осим у случајевима предвиђеним чланом 24. Закона о извршењу ванзаводских санкција и мера, а уколико окривљени за време издржавања казне самовољно напусти просторије у којима станује једном у трајању преко 6 часова или два пута у трајању до 6 часова и уколико не постоји могућност за извршење казне затвора без напуштања просторија у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржава у заводу за извршење казне затвора. На основу одредбе члана 63. КЗ окривљеном се урачунава време проведено у притвору од 22.07.2016. године до 22.08.2016. године. Оштећени ББ на основу одредбе члана 258. став 4. ЗКП упућен је на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева, док је окривљени обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ

од 10.000,00 динара а да Основном јавном тужилаштву у Крагујевцу на име трошкова унапред исплаћених из буџетских средстава тужилаштва плати износ од 20.663,80 динара, као и суду на име трошкова унапред исплаћених из буџетских средстава износ од 960,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Кж1 135/17 од 10.05.2017. године, одбијене су као неосноване жалбе Основног јавног тужиоца у Крагујевцу и бранилаца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Крагујевцу К 919/16 од 08.12.2016. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Владимир Јанковић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, односно да исте укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење пред измењеним већем или пак другостепеном суду на поновно одлучивање.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Јанковића, је недозвољен.

Одредбом члана 485. ЗКП прописани су разлози за подношење захтева за заштиту законитости од стране овлашћених лица за подношење захтева (члан 483. став 1. ЗКП), па је између осталих, у члану 485. став 1. тачка 1. ЗКП као разлог предвиђена повреда закона.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП прописано је да окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости због таксативно набројаних повреда тог законика, учињених у првостепеном поступку и поступку пред апелационим судом.

Сходно наведеној одредби члана 485. став 4. ЗКП право окривљеног на подношење захтева, преко свог браниоца, због повреде закона је, по ставу Врховног касационог суда, ограничено на повреде које су таксативно наведене у ставу 4. члана 485. ЗКП. Дакле, окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости због повреда тог законика, прописаних у члану 74, члану 438. став 1. тач. 1) и 4) и тач. 7) до 10) и став 2. тачка 1), члану 439. тач. 1) до 3) и члану 441. ст. 3. и 4. ЗКП, учињених у првостепеном и поступку пред апелационим судом.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости правноснажне пресуде побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које повреде је подношење захтева дозвољено окривљеном, преко браниоца, наводима да приликом вршења доказне радње препознавања лицу које је обавило препознавање није предочено више фотографија лица која има сличне основне

особине као окривљени, као и да се на препознавању сведока ВВ који је у свом исказу препознао окривљеног као извршиоца кривичног дела на његову штету и штету његовог сина пресуда не може заснивати истицањем да је овај сведок у свом исказу препознао окривљеног – "једног у хиљаду", што је супротно одредбама ЗКП.

Међутим, како записник о препознавању од стране сведока ГГ у спису предмета не постоји, па самим тим на истом суд није засновао пресуду, нити је бранилац окривљеног у захтеву указао због чега сматра да је исказ сведока ББ у коме је тврдио да препознаје окривљеног као извршиоца кривичног дела у питању на његову штету и штету његовог сина прибављен супротно одговарајућим одредбама ЗКП, то, по оцени Врховног касационог суда из оваквог образложења захтева произилази да истим указује да пресуда нема разлога о чињеницама које су предмет доказивања, што представља битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, из навода захтева да је суд окривљеног осудио и за повреде које је задобио оштећени ББ иако је у ставу 1. изреке правноснажне пресуде утврдио да је НН лице задао ударац од ког је оштећени ББ задобио телесне повреде, што изреку чини неразумљивом, по оцени Врховног касационог суда, произилази да захтев подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. ЗКП.

Такође, бранилац окривљеног у поднетом захтеву указује да изведени докази не пружају основ за закључак да је окривљени у критичном периоду извршио кривично дело злостављање и мучење из члана 137. став 1. КЗ на начин представљен под тачком 2. изреке правноснажне пресуде истицањем да се исказима сведока ДД, ЂЂ и ЕЕ не може поклонити вера обзиром да су исти недоследни и да обилују бројним нелогичностима, те да нису поткрепљени медицинском документацијом која би потврђивала да је окривљени у критичном периоду пет пута физички насрнуо на оштећену ДД, као и да су искази ових сведока супротни исказима сведока ЖЖ и ЗЗ које суд није прихватио.

По налажењу Врховног касационог суда, из ових навода захтева произилази да се истима у суштини оспорава чињенично стање утврђено првостепеном, а потврђено другостепеном пресудом у погледу учешћа овог окривљеног у извршењу кривичног дела злостављање и мучење из члана 137. став 1. КЗ.

Међутим, како цитираном одредбом члана 485. став 4. ЗКП која прописује разлоге због којих окривљени преко свог браниоца сходно ограничењу његових права правима који у поступку има окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека по основу битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. ЗКП и из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП, као ни по основу погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Јанковића, оценио недозвољеним.

Руковођен изнетим разлoзимa, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник

Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија

Зоран Таталовић,с.р.